

Mishnah Eruvin, chapter 7

משנה עירובין פרק ז

(1) If between two courtyards there was [a wall and] a window of four by four handbreadths [was situated] within ten handbreadths [from the ground], the tenants may prepare two *erubin* [separately, being that there is a wall separating them] or, if they prefer, they may prepare one [together, since there is a window between them] if [the size of the window was] less than

four by four handbreadths [this is not considered a legitimate opening between the two] or [it was situated] higher than ten handbreadths from the ground [resulting that a full legal wall of ten handbreadths, separates the two courtyards and therefore] two *erubin* may be prepared but not one.

(2) If a wall between two courtyards was ten handbreadths high and four handbreadths thick, two *erubin* may be prepared but not one [the only legal requirement for a wall to be considered a valid partition is its height, as its thickness is of no consequence; our Mishnah states the case of the wall having a thickness of four handbreadths only as an introduction to the following case]. If there was fruit on the top of it [i.e., on the four handbreadths thickness of the wall] the tenants on either side may climb up and eat them, provided they do not carry them down [since the wall was four handbreadths thick at a height of ten, it has a status as being its own domain. However, if it were less than four handbreadths wide, the residents of each courtyard would be permitted to carry

רבנו עובדיה מברטנורא

א חלון בתוך עשרה. שיהא קצת ממנו ואפילו משהו בתוך עשרה סמוך לקרקע: **מעריבין שנים** שני עירובין, אלו לעצמן ואלו לעצמן ואסורים זו עם זו: **ואם רצו מעריבין אחד.** עירוב אחד, שיתנו אלו עירובן באחרת ויערבו עמקו ויהיו אחד: **פחות מארבעה.** לאו פתח הוא ואין ראוי לעבור מזו לזו. ולמעלה מעשרה נמי לא יניחא תשמישיתיה, הלכך אין מעריבין אחד. ודוקא בחצר, שאינה מקורה, אבל בבית המקורה אפילו למעלה מעשרה מעריבין אחד, שדרך לשום פסולים ותיבות סביבות הבית וניחא תשמישיתיה: **ב כותל שבין שתי חצרות.** האי דנקט רחב ארבעה לאו משום דצריך רוחב ארבעה למהוי סתימה, דמחיצה ברוחב כל דהו היא דתימה. אלא משום דבעי למתני סיפא היו [בראשו] פירות אלו עולין מכאן ואוכלין ובלבד שלא יורידו למטה, דחשיב רשות באנפי נשפה, ולהאי דינא צריך שיהיה רוחב ארבעה, דפחות מארבעה הוי מקום פטור ומותרין אלו ואלו להוריד למטה:

the fruit down, as well]. If a breach to the extent of ten cubits was made in the wall, the tenants may prepare two [separate] *eruv* or if they prefer, only one because it [the breach] is like a doorway [therefore, it does not invalidate the partition, if they choose to make two *eruv*]. Yet, there still is easy access between the two and therefore, if they prefer, they can make one *eruv*. If the breach was greater [than ten, thereby invalidating the partition between the two courtyards], only one *eruv* may be prepared; two may not be prepared.

(3) If a trench between two courtyards was ten handbreadths deep and four handbreadths wide [and completely separated the two courtyards] two [separate] *eruv* must be prepared instead of one, even if it [the trench] was filled with stubble or straw [since the owner will likely remove it to use as feed, this is not a permanent fill]. If, however, it was full of earth or gravel [i.e., a more permanent fill] only one *eruv* may be prepared, instead of two.

(4) If a board four handbreadths wide was placed across it [the trench to serve as a bridge] and so too, [in a case] where two balconies were opposite one another [and they placed a board across them], the tenants may prepare two *eruv* or, if they prefer, only one [the bridge is viewed as a door between the two courtyards and therefore has the same law as in Mishnah 1 above]. If the board was of a lesser width [than four handbreadths], two *eruv* may be prepared, but not one.

(5) If a haystack between two courtyards was ten handbreadths high [effectively

רבנו עובדיה מברטנורא

ובלבד שלא יורידו למטה. לדירויין בבתיים, אבל בחצר שרי: יותר מכאן. הוי פרצה, והוי כולה כחצר אחת, ואם עירבה כל אחת לעצמה הוי באילו חולקין את עירובן ואוסרין אלו על אלו: ג חריץ. ארוך הוא ומפסיק על פני כל החצר כולה: ורחב ארבעה. דפחות מכאן נוח לפסעו משפתו לשפתו: ואפילו מלא תבן וקש. לאו סתימה היא, דלא מבטל ליה התם דסופו ליטלו: ד נתן עליו נטר. משפתו לשפתו כעין גשר, הוי כמו פתח: שתי גזוזטראות. כמין תקרה בולטת מרשות היחיד על רשות הרבם, ונתן נטר רחב ארבעה מזו לזו, הוי נמי פתח: פחות מכאן. שאין הנטר רחב ארבעה, אדם ירא לעבור עליו ולא ניחא תשמישתיה: ה מתבן. גדיש של תבן, ומפסיק על פני כל רחב

הכפל עד עשר אמות, מערבין שנים, ואם רצו מערבין אחד, מפני שהוא כפתח יותר מכאן מערבין אחד ואין מערבין שנים: ג חריץ שבין שתי חצרות עמוק עשרה ורחב ארבע מערבין שנים ואין מערבין אחד, אפילו מלא קש או תבן. מלא עפר, או צרורות, מערבין אחד, ואין מערבין שנים: ד נתן עליו נטר שהוא רחב ארבעה טפחים, וכן שתי גזוזטראות זו כנגד זו, מערבין שנים, ואם רצו מערבין אחד. פחות מכאן, מערבין שנים ואין מערבין אחד: ה מתבן שבין שתי

separating the two courtyards] two *eruv* must be prepared, instead of one. The tenants of the one courtyard may feed their cattle at their side and those of the other courtyard may feed theirs in the other side [we do not fear that the animals will eat so much on a single Sabbath to invalidate the wall of hay thereby invalidating the *eruv*, (the animals would have to eat an area of ten cubits by ten handbreadths since a

breach ten handbreadths high but less than ten cubits wide would be viewed as an entrance and would not invalidate the wall)]. If the height of the haystack was reduced to less than ten handbreadths [in an area of over ten cubits of the wall, only], one *eruv* may be prepared, but not two.

(6) How is *shituf* in an alley effected? One [of the residents] places a jar [with liquid or food (see, Mishnah 8)] and declares that this belongs to all the residents of the alley and he confers possession to them through the hand of his grown-up son or daughter, through the hand of his Jewish manservant or maidservant or through the hand of his wife [these, being independent of him, may pick up the jar and say: We are hereby taking possession of the jar on behalf of all the residents of the courtyards] but he may not confer possession either through his son or daughter if they are minors or through his Canaanite slave or slave-woman because their hand is as his hand [since they are his possessions, it is as if he took it from his right hand and placed it into his left hand, which is not considered a proper transfer of possession].

רבנו עובדיה מברטנורא

החצרות: אלו מאכילין. מניחין בהמתן לאכול מן התבן, ולא חיישינן דילמא ממעיט התבן מעשרה והווי להו חדא רשותא ואסרי אהרדי ומטלטלי בחצר ולא מסקי אדעתייהו, להא לא חיישינן דהא אפילו אמעיט אי לא הוי המעיט על פני עשר אמות ויותר, לא אסרי, דהא עשר אמות פתחא הוי, ואין בהמה ממעט כל כך באכילתה ובשבת אחת: נתמעט התבן מעשרה טפחים. על פני כל אורך החצר או במשך עשר אמות ועוד: מערבין אחד. אם נתמעט בחול לפני השבת: ו מניח את החבית. משלו אם ירצה ואו צריך לזכות, דאילו משלהם אין צריך לזכות: ומזכה להם על ידי בנו ובתו. אומר להם קבלו חבית זו וחכו בה לשם כל בני המבוי, והזוכה מגביה העירוב בידו טפח מן הקרע, דכל היכא דמנחא ברשותיה לא הויא זכיה, ואומר זכיתי להם: שידן כידו. ולא זכיה היא:

הצרות גבוה עשרה טפחים, מערבין שנים ואין מערבין אחד. אלו מאכילין מכאן ואלו מאכילין מכאן. נתמעט התבן מעשרה טפחים, מערבין אחד ואין מערבין שנים: ו כיצד משתתפין במבוי, מניח את החבית ואומר, הרי זו לכל בני המבוי, ומזכה להן על ידי בנו ובתו הגדולים ועל ידי עבדו ושפחתו העברים ועל ידי אשתו, אבל אינו מזכה לא על ידי בנו ובתו הקטנים ולא על ידי עבדו ושפחתו הכנענים, מפני שידן כידו:

(7) If the food was reduced [from its proper amount, one of the residents] must add to it and again confer possession [upon others], but there is no need to inform them. If the number of residents has increased, he must add food and confer possession [upon them] and [in a case where there were three courtyards, the middle one opening up both into the alley of the left courtyard and also into the alley of the right courtyard, and the merging with one will preclude usage of the other alley, in such a case] they must be informed of the facts [i.e., one may not confer possession on behalf of the residents without their knowledge, since one of the residents may prefer to use the other alley].

ז נתמעט האוכל, מוסיף ומזכה, ואין צריך להודיע. נתוספו עליהם, מוסיף ומזכה, וצריך להודיע: ח כמה הוא שעורו, בזמן שהן מרבין, מזון שתי סעודות לכלם. בזמן שהן מעטין, כגרוגרת, להוצאת שבת לכל אחד ואחד: ט אמר רבי יוסי, כמה דברים אמורים, בתחלת ערב. אבל בשירי ערב, כל שהוא. ולא אמרו לערב בתצרות אלא כדי שלא

(8) What is the quantity required? When the residents are many [18 or more people], there should be food sufficient for two meals [for one person and this is enough] for all of them [i.e., 18 dried figs] and when they are few [i.e., fewer than 18 people], there should be food the size of a dried fig as [is the minimum size] in [the prohibition of] carrying on the Sabbath, for each one.

(9) Rabbi Yose ruled: This applies only when first establishing the *eruv*, but in the case of the remnants of an *eruv* [i.e., a previously established *eruv* in which the food set aside diminished in size], even the smallest quantity of food is sufficient, since the sole reason for the injunction to provide *eruv* for courtyards [after *shituf* had already merged all the residents who use the alleyways] being

רבנו עובדיה מברטנורא

ז נתמעט האוכל. משיעורו המפורש לקמן במתניתין: מוסיף ומזכה. אם בא להוסיף משלו אפילו ממין אחר שאינו ממין השיתוף הראשון, מוסיף ומזכה ואינו צריך להודיעו, כיון שנשאר קצת מן המין הראשון אינו נראה כמערב בתחלה. אבל אם נותן ממין השיתוף הראשון אפילו כלה לגמרי מביא מאותו המין ומזכה ואינו צריך להודיעו: נתוספו עליהם. דירוי: מוסיף ומזכה וצריך להודיע. ודוקא בזמן שיש לחצר שני פתחים לשני מבואות, שכשעושה עירוב עם אנשי מבוי זה אסור להשתמש במבוי אחר, לפיכך צריך להודיע, דילמא לא ניחא להו לקנות ברוח זו ולהניח יד ברוח שכנגדה. אבל אם אין לו פתח אלא למבוי זה שנשתתפו בו תחלה, אינו צריך להודיע, דוכין לאדם שלא בפניו ואין חבין לאדם אלא בפניו: ח מרובין. שמונה עשר בני אדם ולמעלה: מועטין. פחות משמונה עשר: מזון שתי סעודות. הן שמונה עשר גרוגרות: להוצאת שבת. שיעור של הוצאת שבת, כי המוציא

that it [the law of *eruv* of courtyards] should not be forgotten by the children.

(10) With all [types of food and liquid] may an *eruv* [*tehumin*] and a *shituf* be effected [and regarding the merging of courtyards which requires bread, all types of bread (even small pieces) may be used] except water or salt; these are

the words of Rabbi Eliezer. Rabbi Yehoshua says: [Only] a **whole** loaf of bread is a valid *eruv* [for the *shituf* — merging of courtyards] even if it were baked from one *se'ah* [of flour which is an extremely large amount]. If it is broken [in pieces], it is not valid for an *eruv*, while a loaf [baked from a small amount of flour which is] worth an *issur*, may be used for an *eruv*, provided it is whole [however, there must be enough of these loaves to meet the minimum requirement of food, namely the equivalent of a dried fig for each member].

(11) A man may give a *ma'ah* [a coin] to a shopkeeper or a baker in order that he acquire a share in the *eruv* [i.e., when the other residents come for an *eruv* collection to the shopkeeper or baker, he should give them a share for him]; these are the words of Rabbi Eliezer. But the Sages say: His money acquires no share for him [because money does not cause possession of articles; an article must be picked up in order to acquire ownership, here his participation in the *eruv* consists of contributing money and money does not make an *eruv*], though they

רבנו עובדיה מברטנורא

אוכלים בשבת אינו חייב בפחות מכגורגרת: **ט** בשירי ערב. שנחמט משיעורו: ולא אמרו לערב בחצרות. אחר שנשתתפו במבוי, אלא שלא תשתכח תורת עירובי חצרות מתינוקות שאינן יודעין שנשתתפו במבוי, הלכך מקילין ביה ואע"ג דטעמא דמערבין עירובי חצרות לאחר שנשתתפו במבוי הוי כדי שלא תשתכח תורת עירוב מן התינוקות מכל מקום אין הלכה כרבי יוסי בשירי עירוב, דלא מקילין ביה כולי האי: **י** בכל מערבין. עירובי תחומין, דאילו עירובי חצרות אין מערבין אלא בפת. ומיהו בכל מערבין דאמר רבי אליעזר הכא, לאתויי עירובי חצרות שמערבין בפת פרוסה ואין צריך כבר שלמה, ופליג עליה ר' יהושע ואמר דוקא כבר שלם הוא עירוב. והלכה כרבי יהושע: **אין מערבין בו**. וטעמא משום איבה שבאים בני החצר לידי מחלוקת לומר אני נותן שלימה והוא נותן פרוסה: **ככר באיסור והוא שלם מערבין בו**. נותנין אותו בעירוב עם שאר ככרות של בני חצר, ובלבד שיהיה בין כולם כגורגרת לכל אחד ואחד. ורמב"ם פירש דכבר שלם באיסור מערבין בו לבדו לכל בני החצר ואין צריך שיעור: **יא** נותן אדם מעה לחנוני. המוכר יין, ודר עמו במבוי: **או לנחתום**. המוכר ככרות ודר עמו בחצר. שיזכה לו בעירוב עם חבריו. אם יבואו בני מבוי לקנות ממך יין לשתוף.

agree that in the case of all other men, [not a shopkeeper or baker] his money may acquire one [i.e., he gave him the money not to purchase bread, but rather, to act as his proxy and join in the *eruv* for him] since an *eruv* may be prepared only with one's consent [and

כָּל אָדָם שֶׁזָּכוּ לוֹ מְעוֹתָיו, שְׂאִין מְעַרְבִין לְאָדָם אֶלָּא מִדְּעֵתוֹ. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בְּמַה דְּבָרִים אָמורים, בְּעֵרֹבֵי תְּחוּמִין, אֲבָל בְּעֵרֹבֵי חֲצֵרוֹת, מְעַרְבִין לְדְעֵתוֹ וְשֵׁלָא לְדְעֵתוֹ, לְפִי שֶׁזָּכִין לְאָדָם שֵׁלָא בְּפָנָיו, וְאִין חֲבִין לְאָדָם שֵׁלָא בְּפָנָיו:

therefore, in the case of the shopkeeper or baker, since he only bought the items but did not declare Be my proxy and make this *eruv* for me, his participation is not valid] Said Rabbi Yehudah: this applies only to *eruv*in of Sabbath limits [*eruv tehumin*] but, in the case of *eruv*in of courtyards, one may be prepared for a person irrespective of whether he is aware of it or not, since a benefit may be conferred on a man, in his absence, but no [possible] disadvantage may be imposed on him, in his absence [therefore, in the case of the Sabbath limit, one cannot serve as a proxy for his friend without his knowledge, (since he may have preferred his original two thousand cubit radius of his home over the new two thousand cubit radius from the *eruv*)].

רבנו עובדיה מברטנורא

או בני חצר לקנות כבר לעירוב, שיהיה לי חלק בו: לא זכו לו מעותיו. שאין מעות קונות עד שימשוך. ואפילו עירוב זה החנוני לכל האחרים וזכה גם לזה, אינו עירוב, שהרי לא נתכוין לזכות לו במתנת חנם כשאר המזכין בעירוב אלא שיקנה במעה והרי אינה קונה לו דמעות אינן קונות ונמצא מערב לו במעותיו: ומודים בשאר כל אדם. בעל הבית שאמרו לו חבירו הילך מעה זו וזכה לי בעירוב, והלך וזיכה לו, שקנה עירוב, דהואיל ואין בעל הבית רגיל למכור בכרות לא נתכוון זה אלא לעשותו שליח ונעשה באומר לו ערב לי: שאין מערבין לאדם. כשמערבין לו משלו אלא מדעתו. הלכך גבי חנוני כי אמר לו זכה לי לא נתכוון אלא לקנות ממנו ולא סמך עליו שיעשה שלוחו ומעות אינן קונות ולא סמכה דעתיה נמצא מערב לו שלא מדעתו: ערובי תחומין. חוב הוא, שמפסיד לצד האחר ושוא אין נוח לו. והלכה כרבי יהודה: